

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

24. SRPNA 2025

Z obsahu:

**Prosme Boha, aby uzdravil
naši komunikaci**
Katecheze papeže
Lva XIV.
při generální audienci
30. července 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Noví hosté
Zamyšlení nad
liturgickými texty
21. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

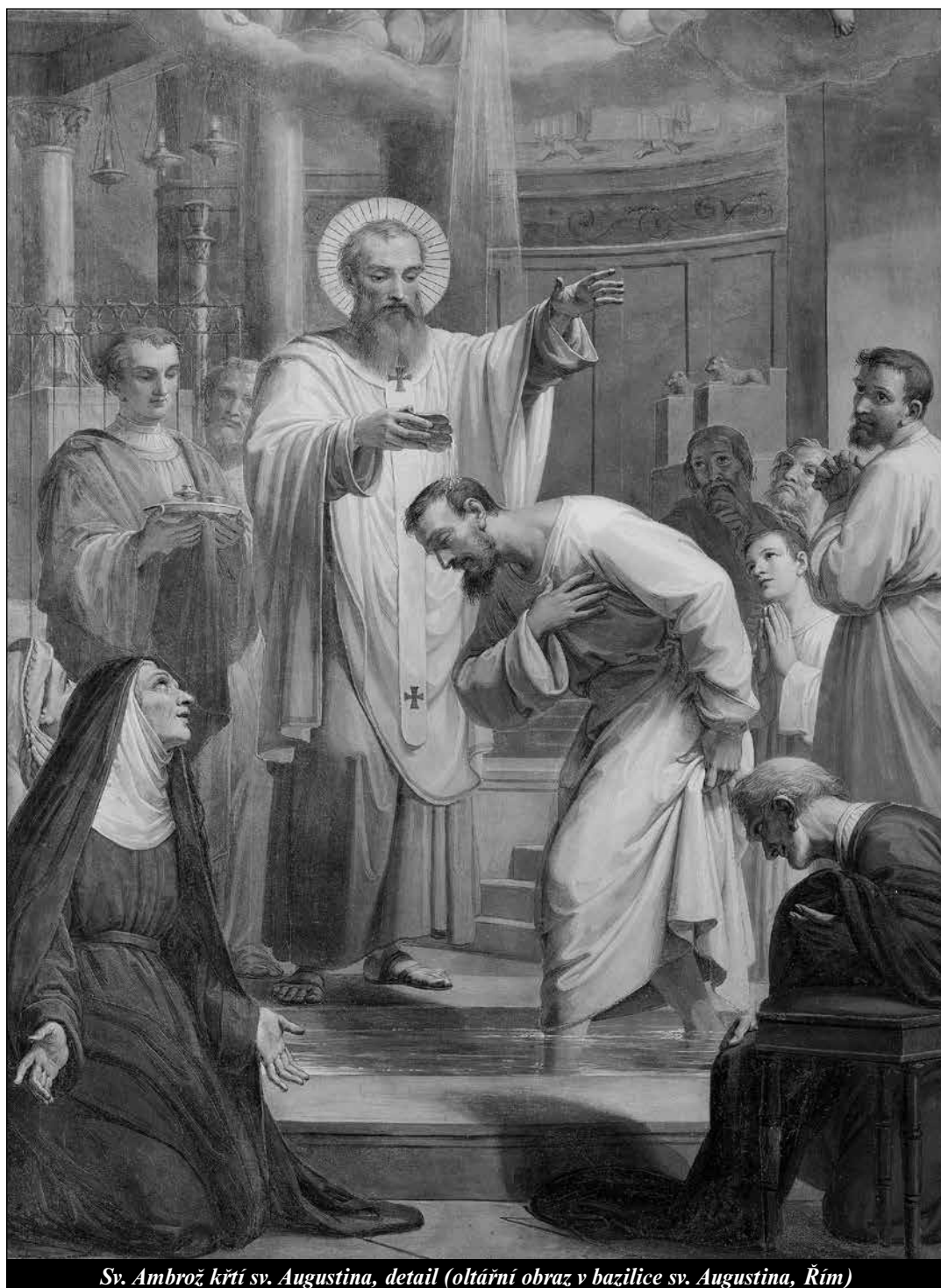
Svatá Jana
Bichier des Ages
Libor Rösner
- strana 4 -

**Setrvat v lásce -
to je nade vším**
- strana 6 -

Litanie ke svaté Monice
- strana 9 -

Můžeme se naučit lásce?
Christoph Gaspari
- strana 10 -

Syn brusiče nožů (5)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Sv. Ambrož křtí sv. Augustina, detail (oltářní obraz v bazilice sv. Augustina, Řím)

Setrvat v lásce – to je nade vším

Dne 7. září 2025 budou svatořečeni dva mladí muži, kteří jsou obrovskými vzory zvláště pro dnešní mládež – Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis. I když jejich životní osudy většinou dobře známe, jejich připomenutí v tomto a příštím čísle Světla může být pro nás povzbuzením, že naděje vzkříšeného Krista je stále živá a pravdivá...

Od blahorečení mladého Itala Piera Giorgia Frassatiho (1901–1925) je jeho obraz, který byl při této příležitosti odhalen na Svatopetrském náměstí v Římě, známý po celém světě: atraktivní mladý muž ve sportovním oblečení a turistických botách uprostřed alpských štítů, opírající se o horskou hůl, s dýmku v koutku úst. Na první pohled bychom za přirozeným zevněškem tohoto veselého horolezce netušili světce. Ale ti, kdo ho lépe znají, v něm objevují hrdinsky milujícího člověka, o němž svatý papež Jan Pavel II. řekl: „Je to muž našeho století, moderní muž. Muž, který tolik miloval!“ Anebo podle slov jeho sestry Luciany: „Všechno, co měl v kapse, bylo pro druhé; stejně jako to, co měl v srdci.“

* * *

Pier Giorgio se narodil v Turíně v roce 1901 a vyrůstal v blahobytu Italského království spolu se svou mladší sestrou Lucianou. Jeho otec Alfredo Frassati, zakladatel a ředitel italského deníku *La Stampa*, novin, které se právě díky jeho úsilí staly

Pier Giorgio se sestrou Lucianou

jedním z největších deníků v Itálii, byl velmi zaneprázdněn a doma se zdržoval jen zřídka. Jeho matka Adelaide Ametisová, povoláním malířka, vychovávala děti velice přísně. Luciana vzpomíná: „*Ani hlad nám nebyl cizí. Ze smyšlených hygienických důvodů jsme měli zakázáno jíst a pít mezi hlavními jídly, takže abych nějak překlenula dlouhé přestávky, byla jsem nucena žvýkat hlínu a krást kousky chleba anebo, když jsem měla štěstí, trochu cukru... Pier Giorgio se k těmto výpadům nikdy nepřidal. Již tehdy měl jasný smysl pro to, co je zakázáno.*“

Tito dva sourozenci byli velmi odlišní, avšak nerozluční. Pier Giorgio byl mimořádně citlivým dítětem se silným smyslem pro spravedlnost a plným soucitu s chudými a lidmi v nouzi. Ačkoli se mu doma dostalo jen málo náboženské výchovy – jeho otec se označil za agnostika a matka chodila s dětmi na mši svatou pouze v neděli, protože se to tak slušelo v jejím postavení –, Pier Giorgio se zajímal o všechno, co souviselo s vírou. Od své babičky se naučil modlit se za duše v očistci a ve svých dětských a mladistvých starostech hledal útočiště u Ježíše. Byl posilován svátostmi, a tak rostla nejen jeho osobní láska k Ježíši, ale i vědomí, že v chudých utěšuje samotného Pána.

Když bylo Pieru Giorgiovi sedm let, byl svědkem toho, jak jeho otec poslal pryč opilého žebráka, který přišel prosit o chléb a práci. Velmi ho to zarmoutilo a v slzách řekl: „*Přišel Ježíš a otec ho poslal pryč.*“

Být dobrý vůči všem

Již od útlého věku měl v sobě Pier Giorgio cosi výjimečného. Za žádnou cenu nechtěl nikomu ublížit, zejména ne svým rodičům, kteří od něho vyžadovali mnohá odříkání a absolutní poslušnost. Už jako dítě byl přesvědčen, že plní Boží vůli, když svým rodičům neodporuje, i když to pro něho znamená velkou oběť.

Pier Giorgio Frassati

Být dobrý vůči všem – to bylo jeho motto. Jednou, když mu matka chtěla koupit oblek, ale on zjistil jeho cenu, trval na tom, aby mu koupili prostší a levnější, než jaký mu maminka vybrala, a požádal ji, aby mohl ušetřené peníze věnovat chudým. Bylo mu sotva jedenáct let, ale myšlenka na děti žijící v bídě ho nenechávala v klidu. Stal se proto velmi vynalézavým a sbíral staniol, lístky na tramvaj a poštovní známky, všechno posílal misionářům, kteří za to dostávali peníze a využívali je k pomoci chudým dětem.

S jistou samozřejmostí se zřekl drobných potěšení, aby mohl udělat radost jiným. Například na horské túře nesnědl šťavnatou hrušku a dal ji jinému dítěti, ačkoli sám byl hladový a žíznivý.

Změna školy mu umožnila každodenní svatě přijímání, věrně se modlil růženec, a tím se stával ještě citlivějším pro potřeby lidí a chápal jejich slabosti. Pozdější spisovatelka Carola Prosperiova vzpomíná na epizodu z jeho školních let, jež podává pravý obraz o jeho laskavém a odpouštějícím srdci: „*Jednoho dne jsem viděla Piera Giorgia, jak vychází ze školy a jak mu spolužák hodil na zem jeho školní pomůcky. Pier Giorgio je beze slova zvedl. Otec, který kráčel za ním, ho vyplásl: »Ty jsi oprav-*

du zbabělec, když dovolíš, aby s tebou takto zacházeli!« Pier Giorgio se však na něj podíval pohledem, z něhož se dalo pochopit, že to určitě nebyla zbabělost, co ho přinutilo takto jednat.“

Autorita lásky

Mezitím se situace v rodině stávala stále těžší. Již od zasnub byly mezi rodiči časté neshody a nejednou měli blízko k rozchodu. Pro děti to byla neustálá bolest. Pier Giorgio chtěl především přispět ke klidu v rodině, a tak všechno snášel mlčky a trpělivě. Ale ani jeho matka nerozpoznala, v čem tkví jeho ctnost. Myslela si, že je snilek, s myšlenkami v oblacích, není příliš inteligentní; jedním slovem: nevydařený syn. „Mohu dosvědčit,“ vysvětlovala později, „že při všech neshodách v rodině zůstal vždy mírný a trpělivý a podle úsudku svých přátel byl takovým i ve škole a ve studentském kruhu. Pokorně přijímal jakoukoliv moji kritiku nejen jako chlapec, ale i jako mladý muž... Říkala jsem mu například, že ztrácí čas... Nejenže přijal výčitku, ale ani se nepokoušel obhajovat.“

Jeho otec Alfredo vycítil něco z té tiché, pokorné autority lásky, již jeho syn vyzařoval. Jednoho dne se přiznal svým spolupracovníkům: „U svého syna mám pocit, jako bych měl co do činění s někým starším, než jsem já. Nevím, čím to je, ale jak jsem řekl, někdy ve mně vzbuzuje bázeň. Nikdy jsem si nezvykl podřizovat se příkazům druhých... Nade mnou má autoritu jen jedna jediná osoba, a tou je můj syn.“

Otec a syn Frassatiovi

Nikdo se nikdy nedozvěděl, jaké vnitřní utrpení Pier Giorgio v tichosti prožíval kvůli scházejícímu laskavému přístupu svých rodičů.

Za první světové války rodina Frassatiových nadále žila svým luxusním životním stylem, jako by válečné drama bylo pouhým „zvláštním obdobím s množstvím dovolených“. Ale Pier Giorgio vycházel do ulic, aby pomáhal prostým lidem. Poskytoval materiální a duchovní pomoc v nemocnicích, květy zdobil hroby padlých vojáků a přinášel útěchu, kde se jen dalo. Po válce ještě víc rozvinul svoji charitativní činnost a stal se členem mnoha katolických sdružení, například Mariánské kongregace a Konference svatého Vincence.

Agostino Marchisio, jeden z jeho profesorů, který s ním strávil dva roky při společných návštěvách chudých, vzpomíná: „Chodil shánět oblečení, nosil balíky a pomáhal, kde se dalo. Jeho dobročinnost se projevovala víc skutky než slovy a vyzářovala z ní překvapující lidská srdečnost. Byl přítelem chudých.“ Byl velice aktivní i na politické úrovni a nekompromisně obhajoval křesťanské hodnoty ve prospěch lidí na okraji společnosti. Není divu, že takovouto duši to táhlo ke kněžství.

Kněžské srdce

Rosminiánka sestra Celeste, která znala Piera od útlého věku, věděla, jak moc se v jistém období trápil nad otázkou svého povolání. Věděl však, že jeho matka je rozhodně proti tomu, aby se stal knězem. Viděla v něm otcova nástupce v deníku *La Stampa* anebo někde na jiné pozici, kde ho čeká skvělá kariéra. Kvůli matčinu odporu Pier Giorgio s těžkým srdcem pochopil, že zřejmě nebude Boží vůlí, aby uskutečnil svoji vnitřní touhu stát se knězem a misionářem. Jen Bůh ví, co ho toto zřeknutí se stálo! Opět se pokorně podřídil a hledal jiný způsob, jak by mohl rozvíjet svoji apoštolskou horlivost.

Po vynikající maturitě v roce 1918 se psal na Polytechnickou univerzitu v Turíně na studijní obor hornictví. Při návštěvě Německa se s motivací své volby povolání svěřil paní Rahnerové, matce známého jezuitského teologa Karla Rahnera: „Budou důlním inženýrem, abych mohl ještě více pracovat pro Krista mezi horníky. Jako kněz bych to nedokázal, ale jako příkladný

Dům rodiny Frassatiových

laik a pravý katolík ano.“ Zdálo se, že to nejlépe odpovídá jeho povaze. Takto by nezranil ani lásku ke své rodině.

Díky své mimořádné laskavosti se Pier Giorgio brzy stal přítelem mnoha studentů, zejména těch s největšími problémy. Pokud někdo něco potřeboval, řekli mu: „Pier Giorgio ti pomůže, běž za ním.“ Stal se doslova „centrálou pomoci“.

Mezi jeho nejbližší přátele patřila Laura Hidalgová, děvče, k němuž Pier Giorgio choval hluboké city. Jeho sestra Luciana mu však musela domluvit, že manželství s děvčetem tak nízkého společenského postavení, které navíc bylo hluboce nevěřící, by bylo pro jejich matku neúnosné. A Pier Giorgio přijal také tuto oběť v zájmu jednoty své rodiny: „K čemu si založit rodinu, a přitom zničit jinou? ... Obětuji se já.“ Bylo mu jasné, že když se ožení s Laurou, povede to k definitivnímu odloučení jeho rodičů, protože v té době bylo jejich manželství již v hluboké krizi.

Navzdory tomuto velkému vnitřnímu utrpení se Pier Giorgio jako student nepřestával rozdávat druhým. Jeho sestra o něm napsala: „Dá se skutečně říci, že žil mezi přáteli a pro své přátele: přítelem nazýval zahradníka, chudého, služku, přednostu stanice, jehož viděl sotva dvakrát. A všichni byli opravdu jeho přáteli. Každého si dokázal získat. Stačila chvíle, aby se

Pier Giorgio mezi svými přáteli

mezi ním a druhým člověkem vytvořilo pouto náklonnosti.“

Často stačilo jen pár slov, které Pier Giorgio s někým prohodil, aby ho získal jako přítele, protože se choval tak, že jakýkoliv rozdíl okamžitě zmizel. Avšak v hloubi duše to byla Kristova láska, jenž se prostřednictvím Piera Giorgia dotkla duše toho druhého.

Předčasný odchod

Když mu náhle zemřel strýc a jeho místo ve vedení deníku *La Stampa* zůstalo prázdné, otec si přál, aby tuto práci převzal Pier Giorgio. A on se slzami v očích souhlasil s tím, že se vzdá povolání důlního inženýra, jež právě s obrovským

úsilím získal. Nejprve se zřekl kněžství, pak Laury, své velké lásky, nyní i svého zaměstnání a s ním spojeného apoštolátu... To všechno odevzdal do Božích rukou. Bylo to jako boj na život a na smrt, jakož i postupné umírání před odchodem do nebeského domova.

Pier Giorgio měl opakovaně již nějakou dobu silné bolesti hlavy, ale snášel je v tichosti, snažil se nevšimnout si jich, dokud to jen bylo možné. Lékaři mu diagnostikovali poliomyelitidu – dětskou obrnu, již se pravděpodobně nakazil při návštěvě nemocného. Zůstávalo mu již pouze několik dní, které byly naplněny velkým vnitřním i vnějším utrpením. Jeli-kož mu ve stejném čase zemřela babička,

nikdo si ho nevšímal a jeho onemocnění nebrali vážně. Naopak, matka mu tři dny před smrtí vyčítala: „*To není možné, když je tě tu třeba, nikdy tu nejsi!*“ Snášel to – jako vždy – mlčky. Tříkrát ztratil rovnováhu a spadl, když se chtěl jít pomodlit k umírající babičce.

Papež Jan Pavel II. navštívil v roce 1984 výstavu fotografií Piera Giorgia v Lateránské bazilice v Římě. Mladého Itala popsal jako „muže osmi blahoslavenství“, který dokázal „zprostředkovat lásku a pokoj svým bratrům a sestrám. Stále opakoval, že se skutečně vyplatí obětovat všechno pro službu Pánu. Svědčil, že svatost je možná pro každého a že jen revoluce lásky může v srdcích lidí zapálit naději na lepší budoucnost.“ (Z homilie v den blahorečení 20. května 1990)

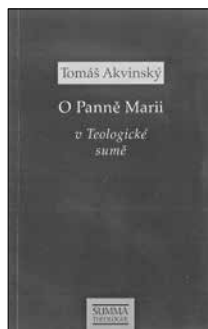
Dva dny nato už sám nedokázal vstát. Z posledních sil dal ještě několik instrukcí pro pomoc potřebným, dokázal se vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. Lékařská pomoc přišla už příliš pozdě. Pier Giorgio zemřel 4. července 1925 ve 24 letech. Jeho rodiče byli ohromeni, když na jeho pohřeb přišly tisíce lidí, které oni neznali; přišli bohatí i chudí, všichni ti, kterým pomohl. Ale pravděpodobně největším ovocem jeho životní oběti a utrpení neseného v lásce bylo rozhodnutí rodičů nerozejít se, a to právě kvůli jejich synovi. A otec se dokonce pomalu, krok za krokem, začal ubírat cestou víry.

Pohřeb Piera Giorgia

*Z Vítězstvo Srdca 148/2022
přeložil a upravil -dd-*

O PANNĚ MARIÍ

**O PANNĚ MARIÍ
V TEOLOGICKÉ SUMĚ**
Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Efrém Jindráček OP
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká
Odborná recenze prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D., a ThLic. RNDr. Alan Dely OP, Ph.D.

V této části *Teologické sumy* (Sth III, q. 27–30) Tomáš Akvinský analyzuje teologické argumenty převzaté z Písma, Tradice, církevních otců a koncilů, které objasňují život a vlastnosti Matky Boží v úzké souvislosti s početím a narozením Krista. Hlavním východiskem je zde událost Zvěstování a Mariino mateřství. Výklad je především důkladnou analýzou biblických zpráv o událostech a srovnáním interpretací církevních otců a prohlášení církevních koncilů. Tomášova nauka v tomto textu představuje nepochybně jeho vyzrálé období teologa a stala se impulsem k dalšímu rozvinutí mariologie.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 72 stran, 100 Kč

NAŠE PANÍ DOBRÉHO POŘÍZENÍ A NOVÉNA

P. Manuel Sousa Pereira • Z angličtiny přeložil D. Grof

Kniha stručnou formou vypráví pozoruhodný příběh zjevení Panny Marie Dobrého pořizení, která se udála mezi lety 1599–1635 v ekvádorském Quitu. Panna Maria se zde v klášteře Neposkvrněného početí zjevila matce Marianě de Jesús Torres a přesně předpověděla celou řadu událostí týkajících se nejen Ekvádoru, ale i celého světa a podrobně popsala zlo naší doby. Zároveň matce Marianě sdělila, že tato vidění se stanou dobře známá až od 20. století, a požádala ji, aby svými

modlitbami a pokáním pomohla duším té doby, v níž dojde k obrovskému úpadku víry. Kromě stručného životopisu matky Mariany, popisu okolností zjevení a výňatků z některých vidění kniha přináší také nověnu k Naší Paní Dobrého pořizení. Matka Boží totiž slíbila, že tato pobožnost získá milosrdenství a odpuštění pro všechny hříšníky, kteří se k ní utíkají se zkroušeným srdcem, neboť ona je Matkou milosrdenství. Zde předkládanou nověnu napsal P. José Urrate a původní imprimatur udělil arcibiskup z Quita Carlos Maria de la Torre 31. července 1941.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 125x200 mm,
120 stran, 200 Kč*

**MARIÁNSKÉ SVÁTKY
BĚHEM LITURGICKÉHO ROKU**

Mgr. Helena Švubová

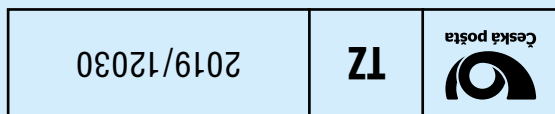
V průběhu církevního roku slavíme mnoho mariánských svátků a památek. K bližšímu seznámení s obsahem a historií většiny z nich dobře poslouží tato malá brožurka, jejíž texty byly původně napsány pro informaci věřících šumperské farnosti. Texty lze využít nejen k osobnímu poznání, ale také při kázání v den svátku Panny Marie.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Vydání druhé, v MCM první
Brož., A5, 46 stran, 69 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc